

LANTPRÄST

Han är tusen år.
Men hans ansikte är av i dag och helt nyss.
Åt morgonen, som går över åkrarna,
ler han som man ler åt ett barn:
Är jorden så ung,
har molnen så barnsligt runda kinder?
Han ska byta ansikte snart
i ansiktsvärlden, där allting förbyts.
Men fötterna ska han behålla.
Människans väg ändras inte.
Förkrympt, tätt sammanväxt breds klöver på stigen.
Kungsljuset stolt står i sin borg av sten.
Händerna ska han ha kvar och rösten.
Vattnet är detsamma och ordet
och vinet och brödet.
Gungor hängs upp och tas ner från grenen.
Humlet klänger där gårdarna låg,
och myrornas gång över hällen av sten
och tisteln
innan gårdarnas tid.
Ljushavet svallar över jorden:
ebb och flod,
gråt och skratt,
att gå ut och att gå hem —
en lek med väderstreck, hörlurar och lupper.
Han går genom sol som blir blek
och snön virvlar svart.
Han bär sakramentet i ett schatull
antingen han har det hemma eller i handen.
Han bär det till bortersta byn,
bär i ett sammetsbonat fodral
skaparordet
ända till yttersta dagen.

ANDERS FROSTENSON.